

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519200501
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8519200501.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: H. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, P., zastúpený: Občianske Združenie CSP Prievidza, 1. mája 388/8, 972 42 Lehota nad Vtáčnikom, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 233 516, o neplatnosť zmluvy s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6Csp/38/2019-142 zo dňa 08.02.2021, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I., II. a IV.

Žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd určuje, že úver uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.11.2012 je bezúročný a bez poplatkov.
II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.968,61 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
IV. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 60,72 %, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia bezúročnosti úveru, ktorý mu bol žalovaným poskytnutý na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX z 08.11.2012, žiadal vydať bezdôvodné obohatenie žalovaného z tejto zmluvy vo výške 4.938,- eur, žiadajúc taktiež, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu trovy, ktoré mu s konaním vznikli. V žalobe bolo uvedené, že žalovaným bol mu poskytnutý úver vo výške 1.132,51 eura, ktorý mal v splátkach po 77,05 eura zaplatiť pri úroku 80,98 %, žalovanému mal teda celkovo zaplatiť 3.698,40 eura, uhradil mu však 6.070,55 eura. Žiadal preto bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovanému vzniklo, vydať. Žiadal tiež, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole z úradnej povinnosti.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobcom tvrdené dôvody, pre ktoré by mu mal vydať bezdôvodné obohatenie, nie sú dané, v zmluve, ktorá bola medzi ním a žalobcom uzatvorená, sú zákonné náležitosti. Zmluva obsahuje termín konečnej splatnosti úveru, tento vyplýva z oznámenia o schválení úveru, ktoré bolo zaslané dlžníkovi, obsahuje údaj o splatnosti prvej splátky, odplata, ktorá bola v zmluve dojednaná je primeraná, zodpovedá zákonnej úprave vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Priemerná výška odplaty v danom období bola 46,35 %, táto v zmluve podstatným spôsobom prevýšená nebola. Vzniesol tiež námietku premlčania uplatneného nároku pokiaľ ide o úhrady realizované pred 11.04.2016, t.j. v období 3 roky spätne od momentu podania žaloby. Ide o časť žalovanej sumy prevyšujúcej sumu 2.403,76 eura.

Z vykonaného dokazovania mal súd za zistené, že žalobca a žalovaný dňa 05.11.2012 vyplnili tlačivo Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, kde v bode 5 boli uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť deň v mesiaci) 48/19, mesačná splátka (vrátane úrokov) 77,05 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.698,40 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,60 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 eura, celková čiastka pri revolvingu, pri ktorom musí dlžník zaplatiť (revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.849,20 eura, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 64,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %, účel čerpania úveru zariadenie domácností. Následne v bode 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere boli rukou vpísané tieto údaje: poskytnutá čiastka úveru 1.500,- eur, splatnosť úveru 48/19, mesačná splátka 77,05 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 5.698,40 eura, RPMN za úver 68,21 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,60 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.849,20 eura, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,75 %. Dňa 08.11.2012 žalovaný vyhotovil listinu „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX“, v ktorej okrem iných údajov je uvedený dátum splatnosti prvej splátky: 19.12.2012, dátum splatnosti poslednej splátky úveru: 19.11.2016. Z prehľadu prijatých platieb mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý, vyplatený úver dňa 08.11.2012 vo výške 1.132,51 eura, dňa 24.03.2015 mu bol vyplatený revolving vo výške 461,69 eura a dňa 12.10.2017 bola zaplatená žalobcom suma 522,95 eura, ktorú žalovaný označil vo svojich vyjadreniach ako preplátok. Z tohto prehľadu mal tiež preukázané, že žalobca zaplatil na poskytnutý úver žalovanému celkovo sumu 6.085,76 eura.

Posudzujúc zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k záveru, že úver, ktorý bol poskytnutý žalovaným žalobcovi je úverom bezúročným a bezpoplatkovým. Na predmetnom určení mal žalobca naliehavý právny záujem. Dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je absencia náležitostí, ktoré sú vyžadované zákonom. V žiadosti o poskytnutie úveru ako aj v oznámení o schválení úveru uvedená je výška úveru 1.500,- eur, pričom z výpisu platieb je preukázané a žalovaným to nebolo ani rozporované, že žalobcovi reálne bola poskytnutá suma 1.132,51 eura, rozdiel 367,49 eura predstavoval poplatok za poskytnutie úveru, teda úver bol o túto sumu krátený. Pokiaľ žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, takéto konanie je zákonodarcom zakázané. V zmluve tiež nie je zmienka o termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ táto náležitosť bola uvedená v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pre uzavretie zmluvy by sa vyžadovalo, aby dlžník návrh písomne akceptoval keďže musí byť dodržaný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43 Občianskeho zákonníka. Písomná akceptácia však chýba, preto k dohode o tejto náležitosti zmluvy nedošlo. Podľa súdu prvej inštancie medzi stranami sporu tiež nedošlo k dohode o výške RPMN keďže v údajoch o požadovanom úvere je uvedená predpokladaná výška RPMN 70,01 %, avšak v údajoch o schválenom spotrebiteľskom úvere je uvedená 68,21 %. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že úver je potrebné považovať za úver bezúročný a bezpoplatkový. Pokiaľ žalobca žalovanému zaplatil 6.085,76 eura, zaplatil viac ako mal a žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 3.968,61 eura.

Žalovaným vnesenú námietku premlčania mal za nedôvodnú. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, táto začala plynúť dňom kedy sa dozvedel o odpovedi Ministerstva spravodlivosti k náležitostiam poskytnutého úveru datovanej dňom 27.08.2018.

Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, mal za to, že pri úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX začala plynúť dňom 12.02.2014, deň nasledujúci po tom, čo žalobca uhradil splátku č. 15 - dňa 11.02.2014 (kedy žalobca prekročil úhradami sumu poskytnutého - vyplateného úveru). Žalobca mal zaplatiť žalovanému sumu skutočného a vyplateného úveru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.132,51 eura a úhradou 15. splátky v poradí dňa 19.02.2014 zaplatil viac ako mal. Vo vzťahu k poskytnutému revolvingovému úveru zo dňa 24.03.2015 vo výške 461,69 eura začala plynúť objektívna premlčacia doba dňom 12.09.2015, deň po tom, kedy žalobca uhradil šiestu splátku v poradí (kedy prekročil úhradami poskytnutý revolving 6 x 77,05 eura = 462,30 eura). Súd mal za to, že je potrebné vychádzať z 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá neuplynula, keďže žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil žalobou na súde 11.04.2019.

Dôvodom zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti bola nesprávnosť kvantifikácie žiadaného bezdôvodného obohatenia žalobcom. Žalovanému nevzniklo bezdôvodné obohatenie v rozsahu ako žiadal žalobca, ale len vo výške 3.968,61 eura.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 3 ods. 1, § 43 ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 2, § 40 ods. 3, § 451, § 456, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 563, na ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - § 3 ods. 3, § 3 ods. 5, na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1.

Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu k neúspechu veci.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a to v rozsahu výroku o bezúčinnosti úveru, o zaplatenie sumy 3.968,61 eura a v časti výroku o trovách konania z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku, žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania.

Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy v písomnej forme preto, lebo medzi návrhom na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu je rozdielny údaj o RPMN, ide o nesprávny a nezákonný záver. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. Hodnota RPMN nie je v žiadnom právnom predpise stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy. Jednoznačne to vyplýva z § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Hodnota RPMN sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávava, účastníci zmluvy sa na tejto záležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa objektívne dohodnúť nedá vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaja, ak sa tento údaj nedá dohodnúť, nie je možné ho navrhnúť a ani návrh odmietnuť. Z napadnutého rozsudku nie je podľa žalovaného ani zrejme to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Podľa žalovaného otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá.

Odvolacím argumentom žalovaného bol aj argument o nesprávnej aplikácii 10-ročnej objektívnej premlčacej doby čo súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalovaný konal v nepriamom úmysle, aby získal bezdôvodné obohatenie. Postup žalovaného bol posúdený ako správny aj rozhodnutiami iných súdov, rozsudkom Krajského súdu Trenčín z 29.06.2016 č.k. 5Co/839/2016, rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica zo 17.12.2019 č.k. 25Co/2/2019. Už len zo samotnej skutočnosti kedy súdna prax má na určitú otázku rôzne názory, navyše prijaté ex post, spochybňuje existenciu nepriameho úmyslu získať obohatenie. Ak existujú názorové rozdiely v činnosti súdov na tú istú otázku, potom nie je možné objektívne tvrdiť, že v činnosti bežnej právnickej osoby má ísť o úmysel porušiť právne predpisy a získať obohatenie. Nie je možné tvrdiť, že žalovaný konal v nepriamom úmysle získať bezdôvodného obohatenie, teda že vedel, že ho môže získať a bol s tým uzročený. Namietal záver súdu, podľa ktorého v čase uzatvárania zmluvy so žalobcom vedel, že neuvádza v zmluve všetky predpísané náležitosti. V konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz o tejto skutočnosti a jej existenciu nemožno predpokladať zo záveru, ktorý súd prijal. Záver súdu nemá nielen oporu vo vykonanom dokazovaní, ale je z povahy veci nelogický. Na jednej strane sa zdôrazňuje, že žalovaný bol v čase uzavretia úverovej zmluvy podnikateľským subjektom, na druhej strane by mal ako podnikateľský subjekt poskytujúci odplatný úver konať s úmyslom neuvádzať náležitosti zmluvy a teda konať v rozpore s uvedeným zameraním vlastnej podnikateľskej činnosti. Záver súdu prvej inštancie je aj v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo/238/2017. Pre posúdenie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase vzniku právneho úkonu. V danom čase, a to ani podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, takýto úmysel neexistoval.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie z iných dôvodov než z tých, ktoré

boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.03.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalovaného dôvodným nebolo.

5. Odvolacia argumentácia žalovaného, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových tvrdení a tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

6. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením má odvolací súd za to, že súdom zistený skutkový stav v zásade zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a pokiaľ dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, je jeho rozhodnutie vo výroku vecne správne. Rovnako správny je aj záver o výške bezdôvodného obohatenia, tak ako ho kvantifikoval, ako aj o nedôvodnosti vnesenej námietky premlčania pre uplynutie objektívnej premlčacej doby.

Na správnosť záveru nemá vplyv súdom prvej inštancie formulovaná argumentácia vo vzťahu k ročnej percentuálnej miere nákladov pokiaľ vychádzal z toho, že dohoda o výške ročnej percentuálnej miery nákladov je zložkou kontraktácie vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ročná percentuálna miera nákladov je údajom, zmyslom uvedenia ktorého je umožniť porovnanie cien spotrebiteľských úverov ponúkaných na peňažnom trhu, predstavuje časovú hodnotu budúcich peňažných tokov, hodnotu všetkých nákladov spotrebiteľa vypočítaných na ročnej báze. Jej výška vychádza z tých komponentov, ktoré pre jej výpočet stanovuje zákon. V tomto zmysle ako taká nepredstavuje údaj, o ktorom sa majú strany zmluvy dohodnúť v zmysle návrhu a jeho prijatia druhou zmluvnou stranou pod následkom, že pokiaľ k dohode nedôjde, zmluva nevznikne. Je však samozrejmé, že ročná percentuálna miera nákladov musí byť v spotrebiteľskej zmluve uvedená, a to správne. V tomto zmysle nie je možné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie pokiaľ mal za to, že predpokladom pre riadny vznik zmluvného vzťahu mala byť aj dohoda o RPMN. Aj keď bol v tomto zmysle argument žalovaného o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie relevantný, neznamená to, že nesprávny bol záver súdu prvej inštancie, pokiaľ mal za to, že dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je absencia správnosti údajov o celkovej výške úveru. Výklad pojmu a dôsledku nesprávnosti údajov o celkovej výške úveru podal Súdný dvor Európskej únie v rozsudku C-377/14. Podľa tohto rozsudku sa celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. V zmysle tohto rozsudku Súdného dvora do celkovej výšky úveru podľa článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky dohodnuté z dôvodu úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Nesprávne uvedenie celkovej výšky úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pritom postačuje nesprávnosť uvedenia aj len jednej z náležitostí, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať.

9. Odvolacou námietkou žalovaného bola aj námietka o nesprávnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu pokiaľ pri posudzovaní ním vnesenej námietky premlčania vychádzal z toho, že na jeho strane išlo o

úmyselné bezdôvodné obohatenie a aplikoval objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Podľa tohto zákonného ustanovenia sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa kedy k nemu došlo.

10. Občiansky zákonník pojem a podstatu úmyselného bezdôvodného obohatenia nevymedzuje, v právnej teórii sa vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnoprávných predpisoch. O úmysel priamy ide vtedy, keď ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho tiež získať chcel. O úmysel nepriamy ide, keď ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojim konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzrozumený (Najvyšší súd Českej republiky 28Cdo/326/2011 z 09.11.2011).

O úmyselnosti bezdôvodného obohatenia je možné uvažovať vtedy, pokiaľ bude získanie majetkového prospechu bez právneho dôvodu hlavným cieľom počínania obohateného alebo predpokladaným a vopred akceptovaným vedľajším produktom jeho zámernej činnosti smerujúcej primárne k dosiahnutiu iného výsledku (Eliáš a kol., *Bezdôvodné obohatení*, Wolters Kluwer ČR, a.s., Praha, 2016, s. 186).

11. Vychádzajúc z teoretických východísk uvedených v predchádzajúcom bode a z posúdenia konkrétne zistených skutkových okolností, ktoré sú pre správnosť posúdenia určujúcimi, má odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie za to, že v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné usúdiť, že žalovaný pri poskytovaní úveru konal tak, že si musel byť vedomý toho, že predpokladaným výsledkom jeho činnosti, pri ktorej poskytol žalobcovi úveru pri ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,01 % úver a pri ročnej úrokovej sadzbe 80,98 % revolving, pri súčasnej absencii všetkých zákonom požadovaných náležitostí úverovej zmluvy bude profit na jeho strane. Takýto postup nie je možné hodnotiť inak ako nepriamy úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Posúdenie námietky premlčania pre uplynutie objektívnej premlčacej doby, ktorá bola jedinou námietkou ohľadne premlčania (t.j. žalovaný nenamietal uplynutie subjektívnej premlčacej doby), bolo správne.

12. Odvolací súd, majúci za to, že odvolacie dôvody žalovaného neboli spôsobilé ovplyvniť správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v tých výrokoch, ktoré boli odvolaním napadnuté.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný, úspešnému žalobcovi v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v odvolacom konaní bol žalobca pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadny trovy v konaní nevznikli by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.